

Руслан Горовий, заслужений журналіст України, керівник проекту «Служба розшуку дітей», режисер і письменник, тепер розповідає «Казки на ніч» — невеличкі історії про власну юність у 1990-ті, спостереження за земляками в Україні та за її межами, іронічні фантазії про обличчя сьогоденного суспільства і пережите під час десятків небезпечних волонтерських поїздок до зони АТО.

Колись в Україні таки народиться покоління, на долю якого не випаде війни. Які казки чутимуть ці діти перед сном? Про вбитого браконьєрами в зоні відчуження оленятка Бембіка, про дивом урятовану мавпочку з розбомбленого звіринця десь на Донбасі чи про австралійську коалу-месницю, що наробила галасу в соціальних мережах? Про стару бабу-смерть чи про Януковича, який відважився навідати екскурсійну Мекку — Межигір'я? Про сотні, тисячі відомих і безіменних оборонців України, у яких за плечима чи то наплічники і зброя, чи то білі крила? Бо сон — і в дитинстві, і в зрілості — спокійний лише тоді, коли знаєш, що його надійно охороняють. Доброї нам ночі!

Спочатку це були пости у FB. Про те, що навколо, про те, що тривожить і згадується. Потім я почала їх чекати, ці казки на ніч. Заради того відчуття, що ми всі — свої, ніби і разом проживаємо це життя.

А значить, і не страшно, а значить, прорвемося і будемо жити.

Марія Бурмака

Казка на ніч — то велика відповідальність. На сон. На заспокоєння. На мрії. В казках на ніч Руслана Горового ви навряд чи знайдете ліки проти безсоння, але там є спокій. Спокій життя, яке, попри всю трагічність, завжди дає надію. І мрію.

Мох Perkalaba

Казки на ніч від Горового стали традиційним вечірнім читанням для багатьох друзів і читачів у Фейсбуці. Не скажу, що завжди засинав спокійно після них. Адже іноді Руслан здіймав «в ефірі» такі теми, після яких серце калатало. Від обурення або, навпаки, від радості. Про людей, їхні прості, але глибокі історії. З акцентами, але без остогидлих повчань «як жити». Нариси для роздумів, які своєю чесністю, ніби вода, точать камінь кожного, хто «присів» на їхнє щовечірнє читання.

Тарас Тополя, лідер гурту «Антитіла»

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-0516-1

9 786171 205161

РУСЛАН ГОРОВИЙ

КАЗКИ НА НІЧ

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

ХАРКІВ **КЛУБ**
2016 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Г70

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Андрій Єрмоленко*

ISBN 978-617-12-0516-1

- © Горовий Р., 2013—2015
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2016
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2016

Біблія

Микола повернувся з Америки. Назавжди. Не те щоб там не жилося, однак якщо кожен раз думаєш про батькове поле, згадуєш запах стерні та смак щойно надоеного молока, то ані Новий Йорк, ані Бостон ніколи не стануть рідними.

Перед переїздом він обдзвонив рідню і поспитав кому чого привезти. Сестра замовила ноутбук, батьку з мамою взяв по гарній мобіліці. Племінникам набрав дрібної електроніки. А от дід Сава майже загнав Миколу в глухий кут.

— Привези мені Біблію. Ох і гарні ж у вас там в Америці Біблії бувають.

«Біблію то й Біблію», — подумав Микола, поклавши слухавку. І хоча старий ніколи не був набожний, та Микола не бачив його понад десять років, а отже, дід Сава міг змінити ставлення під смерть.

Знайти Біблію виявилось не так просто, як гадалося. Спочатку Микола пішов по нью-йоркських храмах. Зайшов у Свято-Миколаївський храм. Не зміг вибрати. Потім у Храм Христа Спасителя на Сімдесят Першій вулиці. Теж очі розбіглися. Хотілося діду подарувати щось так, щоб, як кажуть, до кінця життя. Не просто ж так просив старий Книжку Книжок. Нарешті в Брукліні, у парафії Святої Богородиці, він таки знайшов Біблію, яка сподобалася.

Не велика, однак і не миршава. З гарною шкіряною палітуркою з витиснутим на ній хрестом, прикрашеним камінцями. Не коштовні, звісно, однак усе одно доволі симпатичні. Папір цупкий, дорогий, трохи аж жовтуватий, під старовину. Та найбільше впав в око Миколі шрифт. Такий дід і без окулярів прочитає.

І ось тепер Микола йшов вулицею рідного села до хати діда Сави. Той жив на хутірці біля ставу. І попри вік, так і не схотів перебиратися до родини.

— Я в цій хаті народився, тут і помиратиму, — відказував він на всі пропозиції.

Микола побачив діда здаля. Той стояв біля хвіртки і неначе виглядав Миколу. У старому засмальцьованому кожусі, кашкеті й чоботах, які він носив і взимку, і влітку. Дід саме скручував з газети самокрутку.

— Ну привіт, мараканець, — простягнув дід руку.

— Доброго здоров'я, діду Саво. — Толік зняв блайзер і потис дідову долоню.

— То що? — Дід наслинив самокрутку. — Гарно там, де нас немає? Не до душі Америка?

— Та тягне в Україну, хоч ти плач.

— Так, своя земля то своя земля.

Дід підпалив самокрутку. Навколо поплив запах самосаду.

— А я, діду, привіз вам гостинця. — Микола зняв зі спини наплічник і витяг звідти пакет. — Тримайте свою Біблію.

— Ох ти ж, ану давай. — Дід узяв пакет, витяг з нього паперовий, обв'язаний стрічкою пакунок.

За якусь мить він розв'язав стрічку, і на світ божий з'явилася книжка. Каміння заблищало у вечірніх променях сонця.

— Гарна? — не витримав Микола.

— Та гарна. — Дід вертів красу в руках, не знаючи, куди подіти. З його обличчя Микола бачив: щось не так. Чимось та не вгодив.

— Що не так?

— Ну я навіть не знаю, таку красу жалко якось.

— Тобто жалко?

— Ти розумієш, у нас тут ходили якісь ваші, з Америки, проповіді читали. І роздавали Біблії. Такі маленькі, із тонким папером. Дуже

було зручно в задній кишені носити. І сторінки легко виривалися. То я думав, ти мені теж таку привезеш.

— А нашо сторінки виривати? — струснув головою Микола, якому здалося, що він не розчув останньої фрази діда.

— Ну як нашо виривати? На самокрутки. А оце... — дід крутнув подарунок у руках, — у яку кишеню засунеш? Та й папір цупкий.

Микола нічого не відповів. Він відвів погляд і глянув на село. Хатки білили на тлі зелені в призахідних променях.

«Хоум, світ хоум, — подумалося Миколі. — Нічого тут не змінилося. Геть нічого».

Борги

Іванко встав рано, сходив у церкву. Потім, як годиться, розговілися з сусідом. Не сильно, однак по три чарчини навіть у поганій хаті п'ють.

Далі Іванко подзвонив матері. Поздоровив, усе по-людськи, як годиться.

А тут уже й обід. Нарізав Іванко паски, шмат сала врізав, яєць аж трійко взяв, вибрав по-хазяйськи ті, що тріснули, доки з церкви ніс. Заліз у буфет, аж гульк — а горілки й нема. Навіть на чарку.

— Шо ти вдієш, треба до Горпини йти, — буркнув Іванко. — На суху яке свято?

Він підвівся, глянув у трюмо і, пригладивши рукою неслухняного чуба, пішов надвір.

Горпина жила на іншому кутку села. Зазвичай він купив би півлітру в сільмагу, однак у свята той не працював.

Хвилини за тридцять Іванко вже стояв біля Горпининої садиби. Умовно постукавши у вікно, він переминався з ноги на ногу.

— Привіт, Іванку! — Горпина прочинила шибку. — Чого тобі вдома не сидиться?

— Мені б півлітру.

— Ти, Іванку, добрий хлоп, однак у борг я тобі більше не дам. Ти мене вже за дві літри винен. Тож, хоч і Великдень, або гроші, або гуляй.

Горпина хотіла причинити шибку, та Іванко притримав.

— Не поспішай, я розрахуюся. — Іванко витягнув з кишені штанів старенького шкіряного гаманця і, трохи відкривши, тицьнув Горпині.

— Дивись!

— Шо там? — Горпина висунулася з вікна, зазираючи в надра гаманця. У наступну мить очі Горпини стали великими, як два блюда. Вона перелякано прикрила губи рукою. — Та невже?

— Так і є, — задоволено пхикнув Іванко. — Візитка Яроша!

Іван Іванович

Іван Іванович не мав обох рук. Тобто руки мав, не мав кистей — відірвало на війні. Рани, звісно, затягнулися, однак усе подальше життя Іван Іванович жив так, з кульцями.

Уперше я побачив його, коли йшов у школу. Стара школа була поруч з аеродромом. Лише бюст Леніна в актовій залі вказував, що це храм знань, а не стайня, якою ця споруда й була під час німецької окупації.

Іван Іванович був дійсно світлим ликом у цій стайні. Він не мав рук, але в нього було таке серце, якого не мали всі ми разом.

Я, першокласник, побачив його відразу. У піджаку, з кульцями, він знімав перше вересня на кінокамеру.

Я не буду брехати, що ми товаришували — діти не вміють товаришувати з набагато старшими, та ще й з каліками. Однак я часто спілкувався з ним, питав поради.

Останній раз ми бачилися понад десять років тому. Він уже поганий ходив, однак очі так само світилися жагою життя, як і в той день, коли я побачив його вперше. Іван Іванович пропрацював кіно-, а потім відеооператором усе своє життя. Без обох рук.

Першому знайомству з фото- та відеотехнікою я завдячую йому. У моєму житті не дуже багато траплялося людей із силою волі його рівня.

Я весь час згадую Івана Івановича, коли мені справді страшно або я маю зробити вибір. І все стає на місце. А ще він дуже любив Україну. Я певен, що він, якби був живий, і зараз був би там, де журналісти в найбільшій небезпеці. На лінії вогню.

Вася

— Привіт, як ти?

— Привіт, Руся! Нормально все.

— А де ти?

— Та в госпіталі.

— Ого!

З Василем я познайомився під Донецьком. На початку серпня він стояв на посту біля Мар'їнки, а я з друзями привіз їм гуманітарку.

Молодий, весь час усміхнений, він дуже дисонував з картинкою навколо — схованими в соняхах танками, закопаними в землю самохідками та блокпостом із чергою машин та автобусів.

Він розповідав про своє життя, роботу на шахті, а потім у профільній малотиражці. Розказував про побут на війні, про сподівання та плани на майбутнє.

Обмінялися телефонами. Я повернувся до Києва, а їх почали класити мінометами. Декілька пацанів загинуло, ще більше було поранено і відправлено по госпіталях у різні куточки країни.

Васю Боженька беріг. Саме Вася давав мені телефони всіх поранених пацанів, яких я розшукував і яким намагався допомогти. Саме Вася був на блокпості до останнього, аж допоки їх не замінили.

Деякий час Вася перебував у базовому таборі десь на Дніпропетровщині, а потім ніби мав їхати додому. А оце дзвоню, а він у госпіталі.

— Розумієш, шось спати взагалі не можу. Нерви, мабуть. Та й серце бухкотить на всю.

Нерви? Ще б пак, думаю собі. Він пішов на війну в квітні й пробув на передовій у різних місцях аж до вересня. Тут жоден організм не витримає.

— Слухай, Руся, — каже раптом, — тут таке діло. До мене звертаються люди, які дуже хочуть допомогати солдатам на передовій. Питають, чи знаю я гідних волонтерів, які не розкрадуть кошти. А я оце розумію, що вам точно довіряю, бо бачив вас у ділі. Дай мені номер картки, будемо допомагати іншим солдатам разом.

Я не можу сказати, що мене легко розчулити, однак відчув клубок у горлі. Солдат, якому ще місяць тому самому була потрібна допомога, збирається допомагати іншим.

Життя час від часу підкидає історії, яких не вигадає жоден романіст. Війна напинає всі людські жили і витягує назовні все — і погане, і героїчне. Є люди, якими я відверто пишаюся.

— Ти лікуйся там, Вась, звісно, номер картки я зараз СМСкою кину, та ти, головне, здоров'я віднови.

Про музику

— Ви розумієте, — казав бородатий дядько, учитель музичної школи, моєї мамі, — він ще маленький, у нього пальці мають зміцніти. Саме тому на гітару беруть не в першому, а в третьому класі.

З цими словами мене після півроку занять потурили з музикалки. Я дійсно був ще малий, однак якщо бути чесним, то оті сольфеджіо і гами мені були не цікаві. Я хотів грати, як Висоцький, а отже, як тільки вивчив сім акордів і бій, то почав бриньчати по своїй, відмінній від шкільної програмі. Саме тому мене й виперли.

Оскільки школа й хочу грати — поняття різні, то грати я не кинув. Ба більше, згодом таких, як я, любителів побриньчати під парадним набралася ціла компанія.

Мої батьки, подивившись на всю цю вуличну тусню, вчинили за висловом: не можеш щось подолати, то очоль. «Давайте, пацани, перебирайтеся сюди, ось ключ, — сказав якось мій батько. — Підвал прямо під нашою квартирою, грайте скільки хочете, заважати нікому не будете».

Так уперше в житті ми зробили підпільну чи, краще сказати, підвальну групу. Наша репетиційна база в підвалі мала кілька гітар і навіть майже повну ударну установку. Ми гамселили кілька років, причому власні пісні, бо виявилось, що слова я міг писати сам.

Ми вирости, усі музики окрім мене пішли вчитися у восьму бурсу на зварювальників. І там, до речі, теж організували групу з назвою «Б-8».

Я пішов своєю дорогою. Грати на гітарі не кинув, однак у музичних групах більше участі не брав. Колись, на самому початку дев'яностих, пацани попросили мене написати їм пару пісень для якогось фестивалю, що саме зароджувалися по всій країні. «Ну таке, Руся,

напиши, щоб було солідне, щось гостросоціальне і під Цоя». Звісно, я написав, мені що? Сів і нашкрябав. Розставив акорди і показав ритм. Щось вони там навіть десь грали, однак я вже поїхав з України і не чув на власні вуха.

А оце сьогодні впіймав себе на думці, що ходжу насвистую якийсь мотив. Згадував довго, аж раптом усе вмить згадалося. Це ж пісня, яку я пацанам писав, щоб гостросоціальне і під Цоя. Ось приспів:

Идет гражданская война, сметая дым с пустынных улиц.
 И нет начала и конца ночным пожарам городов.
 Идет гражданская война. Как воробы, резвятся пули.
 Скажи, кому была нужна эта гражданская война.

Отака от тема. А написано було приблизно в момент здобуття Україною незалежності. Усе в повітрі вже тоді висіло. Та тільки молодий був, не розумів. А в підсвідомості вже було.

В школі

Не знаю, як у вас, а у нас у школі всі умовно ділилися на підприємчівих, лошків і бандитів.

От був у мене в класі чувак, Вова. Так він був підприємчівим. Яюсь, їдучи з батьками десь у потязі, він випросив купити йому кілька фотографій, які тоді продавали глухонімі.

Чорно-білі, іноді розфарбовані фотки були різні, у тому числі й «для дорослих», та Вова для таких був замалий, тож купів дві для загального користування.

На одній було закомпоновано кілька знімків Висоцького і його віршів. На другій, про неї, власне, й мова, були якісь негри-качки, з біцепсами, більшими за голову, а в центрі колажу автор вліпив Сталлоне — відомий кадр з першого «Рембо», де він з автоматом суне на камеру з перекошеним лицем і пов'язкою на мокрому волоссі.

І от Вова за допомогою татового «Зеніту» та увелічителя розмножив колаж і почав продавати його в школі щось чи по десять, чи по

п'ятнадцять копійок. Скільки він там заробив, не знаю, брехать не буду, та ось прийшли до мене друзі, такі самі лошки, — мовляв, і собі хо Рембо, а Вова навіть у борг не дає, тіко нал.

— Ну шо, — кажу, — друзі-ботаніки, як мінімум одну фоточку купити тре'.

Скинулися, купили. Я її під скло, дістав свій ФЕД, наклацав цілу плівку. Проявив.

Уявіть загальну картину. Допоки я там ворожу з бачками, проявітелями, закріпителями, під будинком сидить ціла шобла і чекає падіння Вовиної імперії.

Одним словом, усе вдалося. Надрукував я того Рембо десь три чи чотири пачки по десять фоток. Розібрали хлопці, пішли, задоволені, по домівках.

Аж увечері виходжу, а під парадняком мене вже чекає Вовка і ще двоє дебелих пациків, представників третьої шкільної гілки цивілізації — бандитів.

— Оно він, — тицьнув у мій бік Вовка й відійшов.

Ну шо, робити нема чого, підходжу до цих двох старших. Аж раптом бачу, йой, один з них мій далекий родич. Той, бачу, теж мене впізнав. І якось так уся мізансцена різко міняється в бік «о, малий, привіт, а я оце думаю, ти не ти, як справи, а пам'ятаєш, як ми ото в селі у твоєї баби на веранді у війнушки грали?»

Бачу, Вовка скис. А за кілька хвилин, отримавши підсрачника від мого родича, побіг у бік заходу сонця.

Так я перейшов з лошків до бандитів.

Без війни

Щоб пожити у світі без війни, треба прожити дуже мало. Якщо дуже пощастить, то років п'ятдесят, а зазвичай і того менше.

У моїй родині єдиним, хто прожив усе життя і не воював, був мій батько — Володимир Васильович. Насправді навіть він застав війну — війну в Афганістані. Однак ця війна була не на його батьківщині й він на неї не потрапив, тож її можна не рахувати.

Народившись по війні, мій батько фактично все життя пропрацював вільнонайманим у військовій частині. Він був механіком. І, мабуть, гарним механіком, якщо врешті став старшим механіком частини. Однак річ не в тім. Якби мій батько прожив на дванадцять років довше, до сьогодні, то вже жоден з моєї родини не жив би в час без війни на своїй землі.

Прадіди пройшли Першу світову і громадянську. Діди — Другу світову. Про батька зрозуміло. Тепер я і мої діти. Навіть якщо ми не триматимемо зброю в руках, то війну на своїй землі застали точно. Двадцять три роки розбудови країни за кілька місяців перекреслила купка недолюдків з автоматами. А найбільш прикро, що їм допомагає країна, яку особисто я, як і мій батько, як і всі родичі до цього часу, вважав братньою.

Виявилося, брати бувають різні. Брат може прийти і за правом сильного забрати сарай і розвалити тобі півхати, щоб пересунути межу. А коли збереться село, схопити каменюку й зі словами «не лізьте в родинні справи, бо наверну» стати під твоїми воротами.

Я інколи ловлю себе на думці, що, якби я міг розказати батьку або дідам про те, що тут відбувається, вони б не повірили. Однак реальність часто неперебачуваніша за будь-яку вигадку.

Все продумано

— А що будем робить, якщо, не дай бо', попадем під обстріл?

— Не сци, Руся, у нас усе продумано!

За вікнами буса ще Харківщина. Скоро Ізюм, а там і Слов'янськ, своєрідні ворота в зону АТО з півночі. Їдемо вже довго, говорити про щось треба, ото й теревенимо про «не дай бо'».

— Ну і що в нас продумано?

— По-перше, у нас є чотири каски і чотири броніки. Звісно, від якогось там «граду» або «тайфуну», або чим вони там по наших луплять, ця красаота не врятує. Однак якщо вдягнути заздалегідь на під'їзді до небезпечного місця, то від куль або осколків, як то кажуть, уполне.

Зміст

Біблія	5	Щур	36
Борги	7	Нова влада	38
Іван Іванович	8	Любі	39
Вася	9	Воїн	40
Про музику	10	Баба Аня	42
В школі	11	Телефонна розмова	43
Без війни	12	Хліб	45
Все продумано	13	Сором	47
Зайві гроші	14	Він	48
В холі	15	Заробітчанин	49
В тилу	16	Емігрант	51
Чонкін	17	Аким	52
Пацани	19	Сон на війні	53
Однокласник	20	Вовк	54
Наші	21	Стати дорослим	56
Обіцянка	22	Подорожні	57
Втікач	23	Гапочка	58
Старий Гобі	24	Вибори	60
Бембік	26	Раби	62
Диванний сепаратист	27	Коля	66
Герої майбутнього роману	28	Седой	67
Люди і нелюди	29	Осінь на Донбасі	68
Сепаратист	30	Лариска	70
Фрау	32	Світлана Іванівна	71
Відра	33	Блокпост «Беркуту»	73
Ленін	34	Друг	75

Коала Маня	76	Червоноголовий сорокопуд ...	125
Термінал	77	Вадік	127
Янукович у Міжгір'ї	79	Книжка	129
З татом	81	Мама	131
Зустріч на Майдані	82	Тиша	132
Передок	84	У кафе	133
Дорога	86	З дідом	134
Шаман	88	Сюрприз	136
Партизан	89	Віка Івлева	138
Про собак	91	Рідня	139
ДТП	92	У столиці	140
Баба	93	Правосеки	142
Москва	94	Зустріч	144
Новий рік	95	Однокласники	146
Скільки літ, скільки зим	97	Білорус	148
Галя	99	Фотоательє	149
Кордон	100	Помер	151
Майк	101	Вічність	153
Цілі	103	Вдома	154
На фронт	104	Пустити мене	156
Змінюючи світ	105	Рем	158
Сусіди	106	Волонтери	159
Тепла зима	107	Павло Зібров	160
Пам'ятник Майдану	108	Гусак	161
Діалоги	109	Церква	162
Скрябін	110	Хлопець	164
Оповідання	112	Свої	165
Привід	113	Передбачення	166
На вокзалі	114	Політінформація	167
У потязі	116	Щастя	169
Батько	117	Головна фотографія	170
Онук	118	Дідова наука	171
Перекур	120	Люди	172
Нічні дзвінки	121	Михась	174
Мурка	122	Помічниця	175
Обручки	124	Мертвяк	177
Життя в Кряківці	124	Німці	178

Вечеря.....	179	Свято.....	196
Антонівка.....	181	Новини.....	198
Втома.....	182	На Батьківщину.....	200
Берлін.....	183	Наука.....	202
У Кельні.....	185	Трійник Вакарчука.....	203
Ковьор.....	186	Ножик.....	205
Вітя.....	188	Аеропорт.....	206
Німеччина.....	188	Маленький чиновник.....	208
Полишаючи Донбас.....	190	Вечір удома.....	209
Родичі.....	190	Підручник.....	211
Михалич.....	191	Аватари.....	213
Молоді.....	193	Святвечір.....	215
За життя.....	194	Баба Маня.....	217
Пожежа.....	195		

Літературно-художнє видання

ГОРОВИЙ Руслан
Казки на ніч
Збірка

В авторській редакції

Керівник проекту *З. О. Бакуменко*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Коректор *Т. М. Віланова*

Підписано до друку 17.02.2016. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Adonis». Ум. друк. арк. 11,76.
Наклад 6000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ftornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

КНИЖКОВИХ

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

Горовий Р.

Г70 Казки на ніч : збірка / Руслан Горовий — Харків : Книжковий Клуб
«Клуб Сімейного Дозвілля», 2016. — 224 с.

ISBN 978-617-12-0516-1

«Казки на ніч» — це збірка оповідань відомого українського журналіста, режисера, волонтера Руслана Горового, це неупереджена, яскрава і багатогранна картина сучасної України. Емоції, що викликає книжка, — від гомеричного сміху до межі «больового порогу свідомості» — змусять по-новому зрозуміти й оцінити те, що є основою нашого життя: мудрість предків, беззахисність дитинства, батьківську любов і синівську самопожертву, непорушність мрії про те, що колись казки на ніч будуть лише про добро й любов.

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР